

אחרת, והבגת המבואר בפ' ד' הרי"ף הוא כפ' ר"ש בתוס', וכן הוא דעת הרמב"ם בפ"ג מאיס"ב כשיטת ר"ש בתוס'. וא"ת לפ' רש"י להתוס' בלשון ראשון המלחמות וכן פ' גם המאור בעצמו, קשה דאמאי לא גילף מזה גופא ממוציא ש"ר דדינין כדמעיקרא, ולמה לנו לומר שמוציא ש"ר חידוש, אדרבה גילף מינה כדמעיקרא דינין לו, וי"ל דסבר הגמרא דגבי מוציא ש"ר הוי זה עיקר דין שלה דכן חייבה אותה התורה במוש"ר ולא משום דינין כדמעיקרא הוא, אלא שכן חייבה אותה התורה שתידין בסקילה כמו שסקילתה הוא על פתח בית אבי, והוי כמו שנערה מאורסה בסקילה על הונות שזנתה, ועכשיו אילו זנתה לא היתה נסקלת שבעולה היא, אלא דכן הוא חיוב התורה וה"נ כן הוא ולא משום דינין כדמעיקרא הוא.

רש"י ד"ה הוציא וכו' שכנסה משבגרה וכו'. ג' דה"ה גם אי הוציא עלי' ש"ר ואח"כ בגרה שג"כ גידונת בסקילה. לפום מאי דאמרינן הכא בסברא דכדמעיקרא דינין ליה. ורש"י נקט בכה"ג משום פירוקא דרבא דלקמן דמשני משום שמוציא ש"ר חידוש הוא, ומש"ה בבגרה גמי חייבת סקילה, והאי שינוי לא שייך אלא בבגרה קודם שהוציא ש"ר דאי בגרה אח"כ ג' דלא הוי שייך לשנוי כן, דהא גם אח"כ נשתנה, אי גמי משום דכך הוא הדרך השכיח שתיכף כשכנסה הוא בא לב"ד, וא"כ מסתמא בגרה קודם שהוציא שם רע.

דף מ"ה ע"ב **הנערה** שהיתה כבר. כ' רש"י דדייק משום דכתיב והוציא ולא כ' והוציאה. הנה לא נזכר זאת בגמרא אבל ד' רש"י מוכרחים, דא"כ לא הוי משני מידי מהנערה דהא זה גופא הוא דפריך לו דבעינן נערה בשעת החיוב ומאי משני לו.

וכתבו התוס' דמהכא ילפינן גם לעלמא דלא אישתני קטלא. ג' משום דכן הוא המשמעות של הילפותא דהנערה, שהחיוב הוא משום דדינין לה כדמעיקרא, ולא אמרינן עכשיו חידוש הוא.

אי הכי מלקא וכו'. ג"ל דהוי סבר דלאו משום דדינין כדמעיקרא הוא שכי' התורה הנערה, אלא משום דכל דין מוש"ר הוא במי שהיתה כבר נערה הוא, דלא קפיד קרא על דין מוש"ר אלא שהיתה כבר נערה ומש"ה פריך. ומשני הגמרא האמת בסוף דטעמא דמלתא ברבוי דהנערה דגלי קרא למילף מינא כדמעיקרא דינין.

אשכחן עכ"ם נערה המאורסה מגלן. ר"ל נערה וכו' של מוש"ר דבזה מתרץ ילפינן פתח וכו' דכתיב במוציא ש"ר, וכמ"ש הרש"ל דצריכין לימוד דבעינן שער במוציא ש"ר דמנערה המאורסה שער בגופא אין לידע שער במוש"ר, לכאורה נראה דלנערה המאורסה לא צריך כלל ילפותא אף לשער שזנתה בו, דמשמעות הקרא משמע כן דכתיב והוצאתם וגר אל שער העיר ההוא, ומשמע דלשער שסרוחה הוא דאקרא דלעיל קאי כי יהיה וגר ושכב עמה, וכולה גידע מקרא דכתיב בגופא וכל הילפותא הוא דבעי למוש"ר דוקא.

ומיהו אינו נראה כן דא"כ הוי להגמרא לומר כן אשכחן עכ"ם ונערה המאורסה, מוש"ר מגלן, ולשון הגמרא אשכחן עכ"ם ונערה המאורסה מגלן, משמע דלא גידע רק בעכ"ם, וגם בנערה המאורסה גופא צריך עוד לימוד וגמי דלשער לא צריך דבגופא כתיב אבל עוד צריך לדבר אחר, ועוד דאי בנערה וכו' לא צריך כלל ילפותא, אמאי מתרץ הגמרא בסוף דילפינן משערין דהיינו דכתיב בעכ"ם אמאי

תוס' ד"ה הא. הקשו לר"מ מג"ל בכ"מ למעט קטנה. ר"ל בסנהדרין דף ס"ו דמיצט לר"מ בא על קטנה מאורסה דלא הוי בסקילה, וכ"כ הרש"א.

דף מ"ה **גמרא** למימרא וכו' אישתני קטלא עד סוף הסוגיא. הך סוגיא שייכי בסוגיא דפ' בן סורר דף ע"א, והיוצא מסוגיא דהתם דכל היכא דאילו עבד השתא לא הוי בר חיוב כלל פטור, והיינו משום דכל חיובי עונשים שנתנה התורה ותלתה המעשה בזה הזמן בעינן שגם חיוב העונש יהי באותו הזמן, ולא אמרינן שמאחר שעשה המעשה בזמן החיוב שיתחייב אח"כ, אלא שגם עונש הגוף יהיה בזמן שהי מתחייב על המעשה, והוה דאמרינן התם דאילו עבד השתא לאו בר חיוב הוא [ואיכא גם למ"ד התם דאף בנשתנה דינו ומיתתו ג"כ פטור], והכא בסוגיא דהכא שקלינן וטרינן בזה שהי בר חיוב אילו עבד השתא אבל שהי חיוב עונשו באופן אחר, אי דינין לו כדמעיקרא, משום שחיוב דינו על המעשה שעשה, או דאמרינן דהואיל ואילו עבד עכשיו הוי חיוב באופן אחר כדהשתא אית לן למיזל, כהכא בסרוחה ובסוף בגרה אי גידונת כדהשתא בחנק או כדמעיקרא בסקילה, ומיהו ג' שעיקר השקלא וטריא הוא בה גופא אבל הבורעל גופא ודאי שנידין בסקילה אף אי בגרה הגבעלת דהא בהבורעל ליכא שום שינוי הגוף, ודוקא בה איכא למימר כן שיש סברא לומר דלא **חייבה תורה ג' זה אלא בזה העונש**, כמו שהקפידה התורה על המעשה שיעשה דוקא בזמן פלוני **וכמשיב**

וגם הא דשקלינן הכא אי דינין כדהשתא או כדמעיקרא, הוא דוקא באופן שלא נגמר דין חיובו עד אותו שעה שנשתנה, אבל **בנגמר דין חיובו קודם אף שעדיין לא נעשה** המעשה של החיוב לא איכפת לן בזה, ונידין עכשיו לפי גמר דין חיובו, **דחאי סברא הוא שאין השינוי מפקיע גמר דין חיובו** דהואיל שהי ראוי לעשות מעשה החיוב משעת גמר דינו לא יפטר עכשיו משום שנשתנה, והוה דאמרינן התם בפ' בן סורר דבנגמר דינו ואח"כ הקיף וכו' חייב, וכן לקמן גבי פלוגתא דר"ש ורבנן בחטאו עד שלא נתמנו וכו', דאפילו לר"ש דאזיל בתר **השינוי ג"כ אמר דאם נדע להם עד שלא** נתמנו ואח"כ נתמנו חייבים, והיינו גמי משום דשעת ההחידוש גורם חיוב הקרבן ואין שעת ההשתנות מפקיע החיוב, וכן גמי ג' גבי ב"ב ואח"כ נתגייר שאם נגמר דינו כשהי בן נח ואח"כ נתגייר שהוא חייב, ונידין עכשיו על המעשים שעשה כשהי ב"ב כגון שבא על אשת חבירו נכרי או שהכה נכרי, אף דאילו עבד עכשיו לאו בר קטלא הוא, כמו גבי בן סורר שנגמר דינו ואח"כ הקיף.

וצל"ע בדין עבד הבא על ישראלית שגם הוא חייב מלקות משום לא תהי קדשה וקדש וכו', דהא הוא מוזהר על כל ה"ל"ת כמו אשה, ואח"כ נשתחרר מהו דינו, דהא אילו עבד עכשיו אותו המעשה שעשה מקודם לא היה כלל בר חיוב עכשיו, והוי כמו בן נח שהכה חבירו עכו"ם ואח"כ נתגייר שהוא פטור, או שנימא דלא דמי, דלא מקרי כה"ג אישתני כלל דגם עכשיו הוא מוזהר על לאו דלא יהי קדש, ואין זה שינוי של פטור אלא שהענין נתחלף, כן ג"ל וצריך לי עוד ישוב בנידון זה.

שאני מוציא ש"ר דחידוש הוא. עיין פירוש רש"י הוא כפ"י התוס' בלשון ראשון וכן הוא פ' הרי"ף וכמ"ש במלחמות. ומה שכי' הה"מ שד' כפ"י הר"ש בתוס' הו"מ אינו, כמבואר ברש"י לפנינו ואפשר שהי' להה"מ ברש"י גירסא